

— mere til Livs, end naar man valgte Mænd, der delte vore Ansættelser, og som havde gjort sig til Talsmænd for dem, ind i en saadan Kommission og viste dem, at vi i den Henseende ere magtesløse; thi saa kunde det Spørgsmaal blive klaret, hvorvidt vi have for saa Embedsmænd eller ikke. Jeg maa fastholde det Standpunkt, jeg indtog i Fjor, og kan ikke være med til, at der gives Forhøielse til større Lønninger end til omtrent 1,200 Rbd., saaledes som jeg ogsaa vilde i Fjor. Det var mit Standpunkt i Fjor, og jeg maa paa Forhaand indtage det samme Standpunkt i Aar. Da det ved Begyndelsen af Forhandlingen lod til, at Ingen vilde tage Dødet, vilde jeg ikke holde mig tilbage, for maatte derved at give ærede Medlemmer Leilighed til at udtale, om de muligen have forandret Standpunkt siden i Fjor.

J. Madsen: Jeg har længe søgt efter at finde de Principer, der have været de ledende for Regjeringen ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag; men jeg maa sige, at jeg har søgt forgæves. Naar jeg læser de to første Paragrafer igjennem, saa ser jeg ikke rettere, end at de Principer, som deri ere fulgte, ere saa modsigende, at man ikke veed, hvilke af dem der skal være de rigtige og dem, som skulle lægges til Grund for den videre Udarbejdelse af Lovforslaget. Naar jeg ser paa § 1, finder jeg, at de Bestemmelser, som indeholdes deri, ere meget summariske; man har flaaet alle Embedsmænd og Bestillingsmænd sammen i een Sum, og sagt: saa og saa mange Procent skulle de have i Tillæg. Det har imidlertid saa ofte været udtalt her i Thinget, og har viist sig ved Behandlingen af de Love, som ere nævnte i § 2, at man har antaget, at der er ulige Trang tilstede til Forhøielse i de forskjellige Embeds- og Bestillingsmænds Lønninger; men ved en Undersøgelse af § 1 skulde det synes, at Regjeringen har den Mening, at Trangen var lige stor hos Alle under de forskjellige Ministerier og under de forskjellige Grene af Ministerierne. Jeg er af den Mening, at den Trang, der kan være tilstede, ikke er lige stor overalt, og at der kan være Grund til at gjøre Forskjel paa Lønningstillæggene ikke alene mellem de forskjellige Ministerier, men ogsaa mellem de forskjellige Administrationsgrene under de forskjellige Ministerier. Men naar jeg saa ser paa § 2 og de Bestemmelser, som indeholdes deri, bliver jeg høist forundret, thi jeg veed ikke, hvad der har bevæget Regjeringen til først at sige i § 1, at saa og saa mange Procent skal der gives til Alle, og saa i § 2 at give en Bestemmelse om, at de Lønningstillæg, som ere tilstaaede Bedkommende ifølge forskjellige Love, skulle fradrages. Der man nu en Gang fundet, at de ikke skulle have større Tillæg, end der er bestemt i § 1, og at det skal gives ligelig, men at de Tillæg, der omtales i § 2, maa fradrages, saa forekommer det mig, at man kunde have naaet denne Hensigt

paa en anden, mere simpel Maade ved ligefrem . . . Nei, om Forladelse, dette var ikke min Mening. Jeg mener, at naar man i § 1 siger, at der skal være bestemte Procent Tillæg, og at disse skulle tilfalde alle Embeds- og Bestillingsmænd uden Fradrag, og man veed, at man ved i sin Tid at vedtage de i § 2 nævnte Love har givet tilkjende, at man har ment, at de Embeds- og Bestillingsmænd, som disse Love vedrøre, være daarligere lønede end alle de Andre, og man saa i § 2 vil have, at alle de Tillæg, som ere bestemte ved de der nævnte Love, skulle fradrages, saa har man derved, saa at sige, annulleret den Trang, som man fremhævede paa den Tid, da man vedtog disse Love. Var der, da disse Love bleve vedtagne, Trang tilstede til at sætte alle Embedsmænd paa lige Løn i Forhold til deres Arbejde, maa den Trang, der senere er kommen tilstede, ogsaa være lige for Alle, hvad enten de have faaet Tillæg i Følge disse Love eller ikke. Jeg synes derfor, at siden man har vedtaget saa mange forskjellige Love om Tillæg i de to, tre sidste Aar, burde man, naar man nu vil give et almindeligt Tillæg, ikke fradrage de enkelte, der en Gang ere givne, fordi man fandt, at der var Trang dertil, eller ogsaa maa man sige, at det hele Princip, som gaar igjennem Loven, at der skal være Trang for Alle, ikke er velbegrundet. Efter denne Betragtning forekommer det mig, at det er vanskeligt at finde det ledende Princip, som har været tilstede hos Regjeringen ved Udarbejdelsen af dette Lovforslag, og jeg tror derfor, at der er Trang til en alvorlig Omdarbejdelse deraf, inden det kan blive til en Lov, som Flertallet kan give sin Stemme. Det kan ogsaa siges, som der af den ærede foregaaende Taler er sagt, at det er høist besynderligt, at man ikke har taget Soldaterne med ved Udarbejdelsen af Lovforslaget, da det dog ved Udtalelser fra flere Sider næsten er godtgjort, at man er enig om, at Soldaterne trænge til en Forhøielse i deres Løn. Dette er ogsaa en af de Besynderligheder, som jeg har fundet ved dette Lovforslag. Jeg er fremdeles enig med den ærede sidste Taler i, at den Trang, som man har paastaet var tilstede hos alle Embeds- og Bestillingsmænd, endog de høiest lønede, vistnok ikke er tilstede nu for Tiden i saa høi Grad, som den var tilstede i Fjor, og det forekommer mig derfor, at findes der end nogen Trang for nærværende Tid, da er der ogsaa Regn til en Nedadgaaen i Pris paa alle Livets Fornødenheder eller dog paa de allerfleste. Jeg mener derfor, at Regjeringen havde gjort bedre i at stille Forslag til en Forhøielse paa Finantsloven til de Embeds- og Bestillingsmænd, som man virkelig antog trængte til en Forhøielse, uden at tage det saa summarisk, som det er gjort i dette Lovforslag. En af de Besynderligheder, som jeg finder ved § 2, er ogsaa den, at der siges, at de Tillæg, der ved Finantsloven maatte være tilstaaede Embeds- og Bestillings-